

Предавања на Белгородском националном истраживачком универзитету, Белгород, Русија, 11–13. 4. 2019.

На позив професора др Николаја Николајевича Болгова у име Историјско-филолошког факултета, на Белгородском националном истраживачком универзитету одржао сам у априлу 2019. три предавања која су била праћења плодноним дискусијама.

Прво предавање, под насловом „Српско питање после распада Југославије“, одржао сам 11. априла 2019. ујутру, студентима Историјско-филолошког факултета Белгородског националног истраживачког универзитета. Фокус је био на томе шта би српски народ могао да очекује, али и захтева. С тим у вези, српски народ би од знатног дела западних политичких структура могао да очекује покушаје даље дезинтеграције, односно разбијања српског етничког простора, притиске да Република Србија призна сецесију такозваног „Косова“, после тога покушаје да се укине Република Српска, а српски народ у Црној Гори насиљем преведе у новоцрногорски идентитет. Када је реч о томе шта би српски народ требало да захтева, али и да ради на томе најпре преко интелектуалних елита, то је уједињење Србије, Црне Горе и Српске у федеративну државу асиметричног типа, с тим да би простор за тај тип интеграција могао бити дат и Републици Македонији уколико у македонском народу за то постоји воља.

Професора Болгова је посебно интересовало због чега српски народ напушта ћирилично писмо? Одговорио сам му да Срби не напуштају ћирилично писмо, да је она једино службено писмо у Републици Србији, да интелектуална елита у друштвено-хуманистичким струкама већином користи ћирилицу, да су у јавној сфери прилике по ћирилицу боље него што су биле пре неколико година и да ће бити још боље јер сазрева свест о њеној суштинској важности за очување идентитета српског народа.

Друго предавање, под насловом „Срби и православни свет“, одржао сам у свечаној сали Теолошког факултета Белгородског националног истраживачког универзитета, 11. априла 2019. увече. На овом предавању слушаоци су били универзитетски професори, православни свештеници, културни делатници и студенти. Тема се тицала односа српског православља са грчким, словенским и румунским православљем. Посебно сам појаснио да Српска православна црква не може да улази у раскол са Васељенском патријаршијом због тога што је Цариград 2018. противканонски признао аутокефалност такозване Кијевске цркве. Српска православна црква је подржала Руску православну цркву ставом да је Кијев део канонске јурисдикције Московске патријаршије, али не може више од тога.

Једно од питања о ком се дискутовало је било какав ће бити однос Српске православне цркве према „светим тајнама“ које врши такозвана Кијевска црква? Московска патријаршија не признаје обреде расколничке цркве са седиштем у Кијеву и свака света тајна мора се обавити поново. То се посебно тиче крштења и ступања у црквени брак. Уколико Свети архијерејски сабор и/или Свети архијерејски синод Српске православне цркве не

донесу став о том важном питању, на сваком епископу понаособ би било да одлучи хоће ли некога ко је стигао из такозване Кијевске цркве крштавати на канонски ваљан начин или би та особа била примљена светом тајном миропомазања. С тим је у најужој вези и питање да ли брачни друг који долази из „надлежности“ такозване Кијевске цркве може ступити у црквени брак с брачним другом који је у духовној надлежности Српске православне цркве. Одговор на то питање је да таквог црквеног брака не може бити уколико претходно није разрешено питање крштења.

Треће предавање, под насловом „Срби и религијски интервенционизам“, одржао сам 13. априла 2019. студентима Историјско-филолошког факултета. Предавање се тицало политичких аспеката верских изазова српској држави и цркви после разбијања СФР Југославије. Посебно је било речи о религијском интервенционизму који су против српског православља обављали евроатлантски апарати на челу са Вашингтоном, Ватикан, Црква у Хрвата, исламске заједнице Бошњака и Албанаца, али и суседне православне цркве – посебно Македонска православна црква у расколу и Румунска православна црква.

Религијски интервенционизам против српског народа и сви његови актери недовољно су познати руској јавности. С тим у вези, студенте је овог пута највише занимала агресија НАТО на СР Југославију и положај српских цркава и манастира на Косову и Метохији.

У Белгороду, иначе, делује и Институт за српски језик и комуникације који се налази у саставу Белгородског државног технолошког универзитета „В. Г. Шухов“. Директорка института је Викторија Рјапухина. Посебан утисак на мене оставила је посета меморијалном комплексу „Прохоровка“, који се налази на месту где се 12. јула 1943. догодила Битка код Прохоровке, највећа тенковска битка у војној историји, између нацистичког агресора и совјетских одбрамбених снага.

Александар РАКОВИЋ

Међународна конференција *Contemporary Challenges on Protection and Managing of Natural and Cultural Heritage*, Охрид, 17–19. 1. 2020.

У Охриду је 17–19. јануара 2020. организована осма међународна конференција под називом *Contemporary Challenges on Protection and Managing of Natural and Cultural Heritage*. Конференцију је организовао Универзитет ФОН (Скопље, Северна Македонија) у сарадњи са: Institute for Socio-Cultural Anthropology of Macedonia (Скопље, Северна Македонија), MIRAS - Social Organization in Support of Studying of Cultural Heritage (Baku,